

Иван Вазов
Пред Беласица

Пирува македонски император¹.
Шум, вик. Пенят се руйните вина.
Навън е буря... праскат знамена.
Нощта реве, бучи ужасен вятър.

Войската спи под тъмна пелена...
Тук-там огнец на бойния театър...
В миг Самуил под своя свилен шатър
положи пълна чашата, скокна...

Вслуша се той недвижим, бледен, страшен,
с коса настръхнала, почти уплашен...
(О, боже мой! – войводите шептйт.)

И мисли македонски император
че чува в писъка на горски вятър
на двайсет слепи полкове плачът.

КРАЙ

1. Самуил

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5221>]